

Cea mai adâncă dorință a mea

de Darryl L. Foster

Absența tatălui meu m-a lăsat tânjind ca un bărbat să mă țină în brațele lui și să-mi spună că mă iubește.

Când mă uitam la mine în oglindă ca băiat, tot ce puteam vedea era un băiat efeminat lipsit de tărie, plin de teamă, dezgust de sine și durere. Nu mă puteam raporta la alți băieți de vârsta mea decât într-un singur mod. Și acela era un secret adânc și întunecat. Speram că nimeni nu-l va descoperi vreodată.

M-am născut într-o familie care aparținea bisericii. În tradiția religioasă a americanilor de origine africană, generațiile familiei implicate în biserică erau un semn de onoare. Biserica era locul unde, în ciuda greutăților pe care le înfruntau din cauza presiunilor din afară – în special rasismul – negrii se puteau simți speciali.

Din nefericire nu l-am întâlnit pe tatăl meu până am avut șapte ani. Mi-a dat mie și fratelui meu câțiva dolari și a plecat iar; nu l-am mai văzut pentru alți șase ani. În acea vreme, eram plin de furie și ură din cauza părăsirii lui pline de nepăsare.

„Îi spunem tati?” m-a întrebat frățiorul meu.

„Nu, îi vom spune doar domnule,” am răspuns eu. Chiar și cuvântul „domnule” suna distant pentru mine. Când l-am văzut atunci, ne-a mângâiat capetele și ne-a oferit câțiva dolari. De data aceasta, am refuzat banii; îl uram atât de mult încât nu mi-ar fi părut mai mult decât ne-ar fi oferit o mie de dolari.

Lipsa unui tată sau chiar a unei imagini a tatălui a avut un efect foarte rău asupra mea; am dezvoltat o adâncă dorință ca un bărbat să mă țină în brațele lui și să-mi spună că mă iubește. Mai mult decât orice, vroiam să aud pe cineva spunând că numele pe care mi le spuneau oamenii – ca „fătălău” și „fată” nu erau adevărate; aveam nevoie să știu că eram un băiat obișnuit, ca oricare altul.

În schimb am primit multă respingere din partea altor băieți. Frații mei erau super atleți; sâmbăta toți băieții din vecinătate se adunau să joace baschet. Dar eu eram lăsat pe dinafară.

„Vreau să joc!” an strigat într-o zi.

Un băiat mi-a aruncat: „Fătălăule. Numai bărbații pot juca acest joc!”

Apoi am auzit vocea fratelui meu: „Nu vrem ca fetele să se joace cu noi. De ce nu te duci acasă să te joci cu celelalte fete?” Au izbucnit toți în râs în timp ce mă retrăgeam, plângând cu amar. Cât de mult tânjeam după un tată care să mă ia în brațele lui și să mă asigure că sunt băiatul lui cel mare și puternic! Dar am mers șovăitor înapoi către o casă goală și rece, știind că nu voi fi niciodată ca ceilalți băieți.

Biserica era singurul meu refugiu. În biserică mă puteam simți ca oricine altcineva. Nimeni nu mă poreclea; de fapt vocea mea bună mi-a câștigat o oarecare recunoaștere.

Dar mă luptam constant cu gânduri homosexuale. În mijlocul închinării triumfătoare, sufeream. Biserica noastră credea puternic în eliberare; oricare era problema ta, cineva putea să-și pună mâinile peste tine și să se roage – și problema era rezolvată. Poate că dorințele mele homosexuale mă vor părăsi într-o zi, gândeam eu.

Eram confuz. În timp ce spuneau că Dumnezeu putea face orice, aceasta nu se aplica homosexualității. Despre homosexualitate în biserică neagră se putea vorbi numai în șoaptă în particular.

În acest punct al vieții mele, nu mă consideram homosexual; știam doar că exista atracție față de alți bărbați. Ce trebuia să fac? Cu cine puteam vorbi?

Apoi a venit o traumatică experiență cu Ray (nu este numele lui real), un bărbat liniștit care frecventa biserica mea. În acea vreme eram în anul I la liceu; el era cu trei ani mai în vârstă decât mine. Mama mea făcea curățenie în biserică în fiecare săptămână, și eu mergeam cu ea să o ajut. Într-o sâmbătă după ce am terminat, m-a lăsat cerându-mi să verific toate ușile ca să mă asigur că erau încuiate.

Am fost surprins să-l descopăr pe Ray în spatele bisericii, lângă un dormitor folosit pentru a-i caza pe evangheliștii în vizită.

„Darryl, poți veni aici?” a spus el. Când am făcut-o, m-a înșfăcat, m-a împins pe pat și a încercat să aibă contact sexual cu mine. A părut să dureze ore, dar s-a terminat în câteva minute. Am așteptat până noaptea, apoi m-am furișat acasă și mi-am aruncat toate hainele, ca nimeni să nu afle ce se întâmplase. În acea noapte am știut că toate zvonurile despre mine erau adevărate; eram homosexual.

marturii

De-a lungul următorilor trei ani, am fost nevoit să suport obsesia neobosită a lui Ray pentru mine. Din fericire n-am făcut niciodată sex. Când în sfârșit am părăsit dezgustat biserica, am plecat de acasă și m-am aruncat cu capul înainte în stilul de viață gay. Vederea unor bărbați dansând împreună și sărutându-se în public mă făcea să mă simt atât de bine. Simțeam că în sfârșit eram în locul căruia îi aparțineam.

Eram nou pe scena gay; curând toți se întrebau cine sunt și cu cine mă întâlnesc. Am mers la petreceri în case, la orgii, am devenit obsedat de capsule de amil-nitrit (drog stimulant) și am început să beau. Eram ca un puști într-un magazin de dulciuri, fără părinți prin preajmă!

În 1982 mi-am ascuns homosexualitatea ca să mă alătur Armatei. Am călătorit prin toată lumea; oriunde puteam găsi întotdeauna un alt bărbat cu care să mă culc. Am trecut prin perioade de depresie adâncă, când m-am simțit atât de singur încât vroiam să mor. Când am ieșit din depresie, sexul era la ordinea zilei. Am dezvoltat o atitudine dură față de alții, chiar față de iubii mei. Oamenii existau ca să-mi dea plăcere; când eram terminat, renunțam la ei.

Nimeni nu mă putea opri, nici măcar Dumnezeu. „Nu-mi pasă dacă mă duc în iad!” l-am spus. Dar tot nu eram fericit. Mă chinaiu gânduri care acum știu că veneau de la Satan: Poți găsi parteneri sexuali oricând vrei, dar nimeni nu te iubește. Era tragic, dar era adevărat. După ani de zile de sex gay, încă mă simțeam neiubit și lipsit de valoare.

În timpul Săptămânii Sfinte din 1990, am început să devin disperat din cauza vieții. Nu puteam să scap de gândurile mele suicidare care ajunseseră acum în stadiul de plan. M-am prăbușit în fața televizorului și l-am deschis. Când imaginea a apărut, am văzut o priveliște uimitoare; un Bărbat bătut rău, târând o cruce grea din lemn pe străzile unui oraș. Deodată Omul S-a oprit și S-a uitat la mine în timp ce sângele l se prelingea pe față. Apoi a spus: „Am făcut toate acestea numai pentru tine”. Am început să plâng necontrolat când am realizat că îmi vorbise Isus.

„Doamne”, m-am rugat, „cum poți să mă iubești după lucrurile îngrozitoare pe care le-am făcut?” Și am început să-l spun, dar El m-a oprit și a insistat: „Dar te iubesc”. Când mi-am predat viața Lui, gloria Domnului a căzut peste mine. Din acel moment, am știut că puterea păcatului – inclusiv puterea homosexualității – era frântă în viața mea.

Aceasta a fost cu șapte ani în urmă. Desigur, erau multe probleme de confruntat când am pornit pe drumul vindecării totale. Dumnezeu m-a îndreptat către o biserică unde am stat cinci ani, ajungând al doilea pastor asistent.

Furia, ura și dorințele mele sexuale nepotrivite se duseseră. Totuși mai aveam multe temeri: Voi fi acceptat în biserică? Își vor da seama oamenii de trecutul meu homosexual? Eram cu adevărat liber?

De-a lungul următorilor câțiva ani, Dumnezeu Și-a dovedit credințioșia îngăduindu-mi să clădesc prietenii cu bărbați evlavioși care m-au iubit fără prejudecăți. Ei n-au realizat, dar Dumnezeu i-a folosit ca să mă vindece de sentimentele mele de lipsă de valoare.

Am întâlnit o femeie la biserică și am devenit prieten. În anul următor Dumnezeu mi-a confirmat în multe feluri că aparțineam unuia celuilalt. Știam că Dumnezeu mă crease ca să iubesc o femeie; aveam o dorință adâncă pentru o tovarășie de o viață. Înainte de a o cere în căsătorie pe Dee, i-am spus despre trecutul meu. „Iubitule”, a răspuns ea, „nu contează, pentru că te iubesc pentru cine ești în clipa de față”. Nunta noastră a avut loc pe 24 octombrie 1992.

Dumnezeu a folosit-o mult pe soția mea pentru a face minuni în procesul meu de vindecare. Ea a fost de neînlocuit pentru a auzi glasul Lui către mine, pentru a face mărturia mea publică pentru ca alții s-o poată auzi și să fie eliberați.

Mai mult decât orice, Isus m-a asigurat că niciodată nu mă va lăsa, nici nu mă va părăsi (Evrei 13:5). Nu a fost o călătorie ușoară, dar pentru că Dumnezeu este dragoste, sunt și voi continua să fiu un om complet. Cele mai adânci dorințe ale mele de dragoste și de a aparține cuiva, au fost împlinite prin Isus Hristos și familia Sa, Biserica.